

*'Een mengelmoes
van mensen
vind ik altijd leuk!'*

- Helen Graanoogst

'Zou het niet geweldig zijn als we veel meer met elkaar zouden mengen? Ouderen met jongeren bijvoorbeeld. Iedereen kan van elkaar leren. Dat hebben we al een keer gedaan met Zin in het Leven! We lieten toen de ouderen aan tafel in gesprek gaan met jongeren over tolerantie en verdraagzaamheid. Want kinderen moeten op school ook leren elkaar te tolereren, net zoals ouderen dat in een bejaardenhuis moeten doen. De jongeren leerden respect van de ouderen en de ouderen beleefden door de jongeren hun jeugd weer terug.

'Zo'n mengelmoes van mensen vind ik altijd leuk. Het doet me denken aan toen ik een keer in Turkije was. Daar had je een speelplaats die niet alleen voor kinderen was, maar ook voor ouderen. Dus op dezelfde plek waar kinderen speelden, stonden ook van die fitnessstoestellen voor oudere mensen. Dan kunnen de ouderen ook nog wat doen en hoeven ze er niet naast te zitten op de bank. Zo blijven ze lekker in beweging en komen ze in contact. Dat is toch mooi!

'Bij ons in Suriname, toen ik nog kind was, had je in de zomer altijd een vliegerwedstrijd. Dat zou ik hier in Rotterdam ook wel willen organiseren. Iedereen mag meedoen, kinderen en ouders. Wie maakt de mooiste, grootste of juist de kleinste en welke vlieger blijft het langst in de lucht? Dat houdt de jongeren

van de straat. Want ze gaan geen kattenkwaad uithalen, maar maken een vlieger en blijven uren oefenen. En wie zelf geen vlieger maakt, kan vanaf een groot, gezellig plein alles aanschouwen. Met kraampjes met pinda's en schaafijs en dat soort dingen. Ik zie het helemaal voor me.

'Weet je wat ik ook graag zou willen doen? Voor ouderen een stadstour regelen in de zomer en dan met een grote bus langs de oude wijken in Rotterdam gaan. Dat moet een openbaring zijn voor die mensen. Omdat ze soms niet verder komen dan hun eigen voordeur. Dan zou ik de gids in de bus zijn en iedereen welkom heten en op hun gemak stellen. Fasten your seatbelt! En dan vertellen we verhalen over de wijk, zingen we een liedje of vertellen we een mop. "U mag lachen, gillen, alles leuk vinden en weer even kind zijn in deze bus." En dan tussendoor natuurlijk vragen stellen. "Zijn er mensen die hier gewoond hebben? Ah! Wat weet u nog? Heeft u hier uw eerste vriendje ontmoet?" Dan herkennen ze dingen uit Spangen of Crooswijk, halen we met elkaar oude herinneringen op en herleven ze alles weer. Dat is mooi, toch? Daar worden ze vrolijk van. Weet je, het leven is kort en je moet het gezellig maken met elkaar. Een enkeling is een drenkeling hoor. Zo is dat!'

Tekst: Frances Gallimore, foto: Peter van Mulken ©